

SZILÁGY-SOMLYÓ

TÁRSADALMI HETILAP.

Megjelenik minden csütörtökön.

Előfizetési díjak:
egész évre 4 frt, fél évre 2 frt; községi jegyzőknek és tanítóknak egész évre 3 frt.
Magán hirdetések díja:
Háromszor használt garmond sorért 5 kr; bélyegdíj minden beiktatásért 30 kr.
Hivatalos hirdetések díja:
Egyszeri közlésért tekintet nélkül a szöveg nagyságára, bélyegdíjjal, nyugtából egyúttal 3 frt.
Nyiltér soronként 30 kr.
többszöri hirdetésnél kedvezmények nyújthatnak.

A lap szellemi részét illető levelek a szerkesztőséghez, pénz küldemények és hirdetések a kiadóhivatalhoz címezendők.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Bérmentelen levelek csak ismert kéztől fogadhatók el.

Községeink bajai.

A ki a községi, de különösen a körjegyzői irodákban megfordult, annak alkalma lehetett meggyőződni arról, hogy telekkvi helyszínelés alkalmával a községek számára hátrahagyott tdkvi impurum munkálatokat minő állapotban adták át az előjáróságoknak. A vázrajzok a helyszínelők által eszközölt másolás következtében olyanokká lettek, mint a rosta; a telekjegyzőkönyvek az előhitelesítéskor történt változások keresztülvitele miatt össze-vissza korrigálva, ma már annyira eltérő adatokat tartalmaznak, hogy azok a községeknek mi hasznára sem válhatnak. Ezen állapotot elősegítette a kataszteri tisztviselőknek az utóbbi években teljesített munkálata is, a mennyiben a vázrajzokat és ideiglenes részletlajstromokat a helyszínelés segédeszközüil használván, merőben ronnyokká tették, elannyira, hogy ezeket a legtöbb helységben bátran el lehetett hányni, hogy a körjegyzői irodákban helyet ne foglaljanak.

Ha pedig csak egy kissé figyelembe vesszük azt, hogy egy helyesen vezetett jó telekkönyvi munkát mennyi ok nélküli költség és idővesztéstől menti meg a községi közületet s az előjáróságot, akkor méltányolni fogja bárki is a felszólalást arra, hogy ezen chaotikus állapoton minél előbb segíteni kellene.

Nemcsak a jegyzők által szerkeszteni szokott adás-vevési jogügyletek alapjául szolgáló szerződéseknek gyakori visszautasítása s az aggályosoknak költséges pótlásai indíthatnak ama felszólalásra, hogy a jelzett állapoton valami uton segíteni kellene, hanem annál fontosabb körülmények is, melyek az árva- és gyámügyet tárgyaló 1877. 88. t. c. VI. fejezetében foglalvák s melyeknek lelkiismeretes és pontos végrehajtása, említett munkálatok hiánya miatt a körjegyzők által nem eszközölhető. Nem pedig azon oknál fogva, mert a hagyatéki eljárás megindításának alapjául szolgáló haláleset felvételi

jegyzőkönyvben, soha sem lehet megjelölni azon ingatlanokat, melyek örökhagyó tulajdonát képezik, mert nincsen a községnek telekkönyve, vagy ha van is, hiányossága miatt merőben hasznavehetetlen s így számtalan esetben megtörténik, hogy a haláleset felvétel megfelelő rovatába bevezetendő ingatlanok több telekjegyzőkönyvben fordulnak elő, p. o. egyik tkvben örökhagyó egyedül, a másikkban pedig nevével, esetleg testvéreivel közösen, de adatok hiánya miatt ezen körülmény megállapítható nem lévén a jegyző által, — a gyámhatóságtól nyert igazolvány alapján a telekhatóság csakis az egyik, vagyis örökhagyó korlátlan tulajdonát képező telekjegyzőkönyv hiteles másolatának megküldése iránt kerestetik meg s a leltározás és hagyatéki tárgyalás ennek alapján eszközöltetik s hozatik meg az átadási végzés is. S a tudatlan gyámok és kiskorú örökök csak évek multával s rendesen jogügyletek kötése alkalmával jönnek arra, hogy a hagyatéki tárgyalás hiányos volt s hogy egy újabb hagyatéki eljárás s ezzel együtt újabb költsékezés válik szükségessé.

Más szempontból is nélkülözhetlenül szükséges, hogy a körjegyzői irodák helyes telekkönyvekkel bírhassanak. Az 1881. évi XXXIV. 46. § szerint az előjáróság köteles minden halálozási esetet illetékeség céljából 15 nap alatt az e végre előírt nyomtatványon az illeték kiszabási hivatalnak (most már kir. adóhivataloknak) 1 - 10 frt bírság terhe alatt kimutatni, mely kimutatás megfelelő rovatában pontosan kitüntetendők az elhalt ingatlanainak telekjegyzőkönyvi rend és helyrajzi számai is. De legyen szabad kérdenem, vajjon mi módon? Mert a kat. birtokívek és azok főkönyvei annyira összehangzatlan viszonyban vannak a hitel-telekkönyvekkel, hogy e két munkálatban levő egyes helyrajzi számok azonosságának megállapítására a jegyző számos esetben napokat kénytelen elpazarolni.

Tehát, hogy a jegyző a törvényben írt bir-

ságokat kikerülje, kénytelen minden haláleset alkalmával a telekkönyvi hatóság székhelyére utazni, vagy ott magának egy állandó tudósítót tartani, kivel a szükséges telekkönyvi adatokat kijegyeztesse.

De vegyük ezen telekkönyvi ügyet más oldalról is bonckés alá.

Az 1883. évi 44. t. c. határozatai szerint a kincstári követelések behajtása, esetleg ingó vagyon hiányában zálogjogi biztosítása körül elkövetett minden mulasztásért első sorban a körjegyző, mint a községi szervezet értelmi vezetője vonatik felelősségre, sőt az ebből keletkező károkért is rendesen a körjegyzőre mondatik ki a kártérítési kötelezettség is. Kétségtelen, hogy a köteleességét ismerő jegyző mindezenre igyekszik az ilyenmüi renumeratit magától távol tartani s a bekebelezendő kincstári követeléseket kimutatni. Ezen kimutatások szerkesztésekor feltétlenül megkiváncsítatik, hogy adósnak telekkönyvi adatai a legnagyobb pontossággal bejelentessenek, mivel ezen adatok hiánya, vagy helytelen jelzése által nemcsak a közigazgatási bizottság pénzügyi előadójának, hanem a megyei tiszti ügyésznek, valamint a telekkönyvi hatóságnak is tetemes idő és munkavesztés okozható, a mennyiben a helytelen és aggályossá vált bekebelezési kéréseket csomag számra kénytelen visszautasítani.

Van az elmondottakon kívül még egy kényesebb oldala is a dolognak s ez az, hogy a k. törvényszékek és járásbírók által bűnvádi esetekben követett vagyoni, valamint a kir. ügyészségek részére bűnvádi eljárási és rabtartási költségek behajthatatlansága következtében kiállítandó községi bizonyítványok akár hányszor valótlan adatokat tartalmaznak, minek kizárólagos oka az, hogy a körjegyzőségi irodákban nincsenek meg a községi telekkönyvek, vagy ha meg is vannak, azok rombolt állapotuk miatt nem voltak nyilvántarthatók s ma már a valóságtól egészen eltérő adatokat tartalmaznak. Ez pedig nagyon is kényes ügy,

TÁRCZA.

A pletyka.

— Szatirikus költemény —

Quando conveniunt Helena, Sibilla,
Sermonem faciunt ab hoc et ab illa.
Régi latin közmondás.

Múzsai adj ihletet nekem,
Pletykáról szól az énekem, —
Ez ám az erkölcsi dudva,
Tenyésztek szándékkal, tudva;
Renyheség a melegágya,
Rosz indulat rajt' — a trágya.
Szennyves társada'mi fegyver,
Lesben áll arra, hogy megver;
Folyton sántikálva rosszba:
Hátulról támad — orozva.
Kullog nappal, sötét éjben,
És úgy adják szájról-szájra,
S mint a tűz, mely lángra lobban,
Terjed folyvást, jobban-jobban,
Hógomoly lesz görgeteggé,
Röpke szellő — fürgeteggé.
Sok bajnak ez a szülője,
Házi szentély betörője.
Emberszólás tejtestvére,
Bút hoz férj és nő fejére.
Hazugsággal táplálkozik,
Káromol, ha — imádkozik;
Az neki az ünnepnapja:
Hireit ha légből kapja;

Akkor van csak elemében,
Ha elázhat piszkos lében. —
Éles, hegyes tör a nyelve,
Önmagával van eltelve;
Rád zúgja a „pereat“-ot,
Ellenné tesz jó barátot.

Ha szál'a van a szemedben,
Ő gerendát szemlél ebben,
S a ki legnagyobb galiba,
Dehogyan van ő benne hiba! —
Kis város a földnyája
Itt van legtöbb hibe, nyája.
Tétlen élő nők s anyósok —
(Fájdalom, van ilyen jó sok!)
Elpletykázna kávét mellett,
Kitől milyen s mennyi telhet.
Mivel nincs más dolga, gondja;
Könnyelműn a szót kimondja;
Tiszta nőerénybe gázol,
Galambot hollóról mázol. —
Hizelg tán némely — aggszűznek,
Ha nevéhez pletykát fűznek,
Agglegény csak így szól rája:
Zöld erdőnek korhadó fája!

* * *

Szép nőjakróll hallani,
A pletykát oly rút valami!
Férfinél meg utálatos,
Űzi az, ki járdát tapos,
Léha, ozsonna-gavallér:
Értékére csak fatallér.
Vagy az olyan kőfic ember,
Ki nyíltan fellépni nem mer.
Szakíts e hitvány szokással!
Foglalkozzál jobbal, mással;

Hiszen sok tér nyílik neked,
Mely nemesíti életed':
Mely fölemel és nyugtot ad:
Boldogítani másokat;
Elsimítani gondiedőket,
Vigasztalni szenvedőket!

Fekete Zoltán.

Visszaemlékezések.

Írta: Prielle Kornélia.

1847 et irtak a naptárban.

En akkor a debreceni társaság tagja voltam, mely ugyanaz év október elején indult Nagy-Becskerekre, hogy hirdesse a magyar szót, melynek akkor ott még nagyon kicsiny kelendőse volt, és ez alkalommal történt először, hogy a „színjátszó társaság“-ot biztosított téli idényre hívták meg.

Mit jelentett azon időben Debrecenről Nagy-Becskerekig utazni — erről ma már fogalma sem lehet az új művészi nemzedéknek. Nekünk régieknek ez nem tette próbára türelmünket, míg a mai collegák inkább edzve vannak a mindennapi, sőt néha naponként kétszeri játékra is Mindenki önkénytelenül alkalmazkodik a körülményekhez és kora igényeihez.

Ez alkalommal mellőzöm utunk érdekes első részét, mialatt tengelyen gázoltuk át Bihar- és Arad-megyék sáros országutját és inkább vízi utunk leírására szoritkozom, mely emlékezéseim között olyan fényes helyet foglal el.

Temesvártól a Béga csatornán buza-szállító hajóval vontattuk magunkat.

mert az előljáróság s főleg annak értelmi tényezője — a jegyző — a magyar büntető törvénykönyv XXXII. és XXXIII. fejezeteiben foglaltak szerint — ha még ehhez valamely oldalról egy kis személyes ellenzenv is járul — könnyen komoly bajokba sodorható.

Ezen elmondott állapotok olyanok, a melyeknek léreztetéséhez semmi kétség sem férhet. Azon kérdés merül fel tehát, vajjon mi uton lehetne a bajon segíteni? Én azt hiszem, hogy a vármegye erélyes vezetői e felvetett kérdésben találni fognak módot arra, hogy ezen nélkülözhetlen munkálatok a községek részére minél jutányosabban megszerezhetők legyenek, mihez még csak ezen ajánlani valóm marad fenn, hogy a tagosítandó községek előljárói a megválasztandó mérnökökkel kössenek oly értelmű szerződést, hogy a tagosítási munkálat alapján átalakított új telekkönyveket is legyenek kötelesek a község részére beszerezni, a melyeknek aztán szabályszerű nyilvántartása a telekkönyvi hatóság által az előljáróságok részére megküldeni szokott adás-vévi jogügyletekre vonatkozó végzések alapján a jegyzők elmulasztathatlan feladata legyen.

Vederemo!

Szatmár Károly.

Kölcsy ünnepély.

Kölcsy Ferenc hazánk nagy fia születésének 100-ik évfordulóját vármegyénk is meg fogja ünnepelni. Az ünnepélyt megyénkben a „Wesseliényi-Egylet“ rendezi, melynek f. hó 15-én tartott ülésében fölvetett jegyzőkönyve ez:

Elnök: Szikszai Lajos, kir. tanácsos, alispán; jegyző: Kerekes Ernő, főgymn. tanár.

Elnök üdvözlöi a szép számmal összegyűlt tagokat s lelkes beszédben emlékezteti őket, hogy f. évi augusztus 8-án lesz Kölcsy Ferenc születésének 100-ik évfordulója. Tekintettel ama halhatatlan érdemekre, melyeket a nagylelkű férfiú mint költő, politikus, szónok és tudós, hazánk érdekében kifejtett, tekintettel továbbá azon fontos körülményre is, hogy Kölcsy éppen Szilágyvármegye egyik községének, Szeő-Demeternek szülöttje: indítványozza, hogy a nagynevű halott emléke e vármegyében is méltóan megünnepeltessék s felhívja a gyűlés tagjait, hogy a rendezendő ünnepély módzatait megbeszéljék.

A gyűlés egyhangú lelkesedéssel elfogadja az indítványt s kimondja határozatilag, hogy az ünnepélyt a Wesseliényi egylet rendezi. Kölcsy szeő-demeteri szülőháza a jelenlegi tulajdonos engedélyével emléktáblát helyez, melynek költségeit köz-

Ifjak voltunk, szépek és boldogok, telve reménnyel s már is dicsőséggel koszorúzva s bizony nem hederítettünk a gunyolódó rác hajósokra, kik nem a legudvariasabb módon vetették szemünkre, hogy inkább szállítanak száz meg száz mázsa buzát, mint ezt a sereg komédiást.

Vigan dalolva, mulatozva, egymást igazán szeretve, a nyomoruságnak szeme közé kacagva — a mint erre csak ily bohémek képesek, — sikloltunk végig a Béga ezüstös tükörén. Ezüstösnek mondom, mert ha egy higgadtabb tanuja annak az utazásnak megcáfolná és azt állítaná, hogy zavaros volt biz az — mint a csatornavizek rendesen, viszszaütanám: — bizony az lehet másnak, de tőlem ne kívánja senki, hogy emlékezetem táblájáról letörüljem az ezüst színeket. Oh ez az öreg Béga! Ez az én szerelmem bölcsője! . . . Itt, a nagy építő mester legdicsőbb templomában, a suttogó hullámok felett s a csillagok millióiival diszitett boltozat alatt, esküdünk egymásnak örök hűséget férjemmel s a mit a szív mélyén már régen azelőtt rejtgetve tartottunk, ajkaink itt vallották be először. Suttogásunkat elkapdosta a szellő; a fecsegő habok bele szóltak beszédünkbe, de mi csak azt hallottuk, csak azt értettük meg, hogy mennyire drágák vagyunk mi egymásnak.

Nagy-Becskereken, a magyar művészet lelkesült pártolói között, vig, fényes és zajos napokat töltöttünk. De ezek a zajos napok rám nézve nagyon csendesen multak el, mert nem vettem részt semmiben. Szívem és kezem le volt kötve, s hogy is vehettem volna részt táncmulatságokban, vidám társaságokban, mikor jegyesem féltékenysége sokszor még a színpadi arcport is letörültette velem! Előre gondosan átfürkészte a nekem osztott szerepeket s a hol ölelés vagy csók volt utasításba adva, azt a helyet kitörölte, kivakartta, kipusztította, hogy nyoma se maradjon. Kivéve természetesen, a hol ez instrukciókat ő velem voltam megjátszandó. Olyat akkor még bele is irt szerepembe.

Jutalomjátékomon virágos és koszorúzápor fogadott. S ki hinné? akadt még egy magyar poeta is, ki magyar verset irt hozzám. Persze ez nem fel-

adakozásból gyűjti össze. Az emléktábla leleplezési ünnepét a költő születésének 100-ik évfordulóján f. é. augusztus hó 8-án üli meg, — és pedig a következő sorrenddel:

1. Hymnus, éneklé a tasnádi dalkör.
2. Emlékbeszéd Kölcsy fölött, tartja Bartha Dezső, tasnádi ev. ref. lelkész.
3. Ünnepi óda, irta Petri Mór főgymn. tanár, szavalja Kerekes Ernő főgymn. tanár.
4. Az emléktábla ünnepélyes leleplezése és átadása Kerekes József bizottsági elnök által.
5. Szózat, éneklé a tasnádi dalkör

Az ünnepélyt Tasnádon bankett fejezi be. Ez ünnepély megtartásáról külön értesítést nyernek: Szatmárvármegye, Nagy-Károly, Zilah, Sz.-Somlyó, Tasnád városok, Szeő Demeter és a Kölcsy család.

Végül a gyűlés az ünnepélyre vonatkozó teendők pontos végrehajtására egy rendezőbizottságot választ, melynek elnöke: Kerekes József, alelnöke Sántha Dezső, Berényi János. Bőloni Bálint, Faluvégi Albert Gencsy Sándor, Kincs Gyula, Kerekes Ernő, Kiss Lajos, Kovácsi Miklós Matolcsy Károly, Nagy László (esperes), dr. Németh Gyula, Schweitzer Aladár, Somogyi Kálmán, Szeőke Bálint, Péntek Farkas.

Híszük, hogy városunk kegyeletes érzésű s érdemet mindig elismerni tudó közönsége nagy számmal fog részt venni nemzetünk nagy fiának, vármegyénk szülöttjének emlékünnepélyén. Hiszen ha valamely férfiú megérdemli nemzete háláját, ugy bizonyára Kölcsy Ferenc, — ki az irodalomban újító, tisztító, a javult izlésnek Kazinczyval együtt legkitünőbb hőse a megyei életben is a haladás és szabadság zászlóvivője s Szatmármegyének lelkes reformatora volt, ki harcolt hazája, nemzete érdekeiért s alkotmányos szabadságáért, s a ki Bajzának eme magasztos intését:

„Szenteld oh magyar, hazádnak
Kebled szebb érzelmeit.
Romlott ész és romlott elme,
Kit hazája hő szerelme
Szép tettekre nem hevít“,

komolyan lelkére vette, és azt lelkesítő szavak s eredményes tettekben korán bekövetkezett haláláig hiven követte, — első sorban megérdemli.

Különfelék.

* **Kinevezés.** Adóhivatalunk pénztárnokává a m. kir. pénzügyminiszter Papp Gyula körösbányai adóhivatali pénztárnokot nevezte ki, illetőleg helyezte át. Az új hivatali főnök már el is foglalta állását.

* **Műkedvelő-társulat** — mint lapunkban már jeleztük — vasárnap, f. hó 27-én adja elő Csiki Ger-

tünő dolog ma napság, mikor Nagy-Becskereknek állandó poétája van, a jubilált Lauka Gusztó — de akkor! . . .

A költemény utolsó két sora így hangzott:

„Mig koszorut tesz födre e hon, édes hazád:
Élj boldogul, — vidd el hálánk, — Isten hozzád!“

És én boldog is voltam, szívem viszonzó hálával teljes az édes haza iránt, s Isten nem hagyott el.

Feleky, az igazgatónk, sietett ott hagyni Becskereket, hogy társulatával idejében érkezhessék a kolozsvári országgyűlés megnyitására. Nyakra-főre lejátsztuk a bérletet. A pártfogók ezért nehezteltek is, de hát hiába! sietnünk kellett, mert akkor lassan értünk messzire s az őszi vándorlásnál is több küzdelemmel jutottunk Kolozsvárra.

Utközben három helyen is megálltunk játszani. Temesvárott egy színházban játszottunk a németekkel. Mi délután tartottunk előadást, ők este s mindkettőnknek megvolt a maga közönsége. Igaz, hogy ez a „közös-ügyes“ állapot sok galibát s a nyelvnek bábeli zűrzavara nem egy tévedést s mulatságos helyzetet idézett elő, de hát egy volt az Istennünk, a művészet s mi annak papjai. A papok pedig mindig jól megférnek egymással, ha más nyelven predikálnak is.

Aradon már a helybeli magyar színtársulat vendégei voltunk s ott értek minket a márciusi nagy napok Lázás érzelmeink nem ismertek határt a nyilatkozásokban. Jól emlékszem, „Egy nő, ki az ablakon kiugrik“ című vígjátékot adtuk, és Feleky-né [most Foltényiné] mint Törő Bálint uram felesége, csak úgy repült a nemzeti színű szalagtól. Én a létrán mászkáló báróné szerepét olyan nemzeti színű atlasz ruhában játsztam, melyhez hasonló öltözetű hibát azóta sem mertem volna elkövetni. Olyan voltam, mint egy két lábon járó, beszélő zászló. De hát Istenem . . . akkor! Akkor a szív annyira ujjongott, hogy kiáltott a ruha is!

Megállottunk még Nagy-Váradon is hat előadásra és végre elértünk Kolozsvárra, a magyar színművészet bölcsőjébe, szóval; haza!

gely „Cecil házasságát“ Zilahy Gyulával, a nemzeti színház tagjával. Kedden pedig a vendégművész rendez u. n. művész-estélyt érdekes programmal Remélhető, hogy ezen sok élvezetet ígérő előadások alkalmával meleg részvétet fog kifejezni a színügy és művészet iránt rokonszenvvvel viseltető közönségünk.

* **Tűzoltó-egyletünk** aug. 3-án tartja meg nyári táncmulatságát az eddigi szokástól eltérőleg a várkertben, mi kétségkívül igen ügyes és szerencsés gondolat. Most már a közönségen van a sor, hogy derék tűzoltóink önzetlen ügyekezését a lehető legfényesebb erkölcsi és anyagi sikerre vezesse

* **A sz.-somlyói** ipartestület f. hó 20-án tartotta meg nyári táncvigalmát a „Malom-erdőn.“ — A délután folyamán megeredt heves eső bizonyára sokakat visszatartott attól, hogy a kies, de kissé távol eső „Malom-erdő“ regényes helyét felkeressék. Délután 5 óra táján még mindig borongós volt az ég, de 6—7 óra felé a legpompásabb idő köszöntött be. Ennek dacára csak kevesen látogatták a mulatságot, maguk az iparosok nagyobb zöme is houn maradt. Pedig a rendezőség figyelmes volt és a kik meglátogatták az ipartestület táncvigalmát, egy kellemesen eltöltött est emléket vitték magukkal. Jó kedvben nem volt hiány, a mulatság jó későn benyult éjféltutánra is. Anyagi sikerrel aligha dicsekedhetik az ipartestület derék előjárósága, de erkölcsi sikerével megelégedhetik. Valószínűleg ez volt az utolsó mulatság a „Malom-erdőn“, mert a tűzoltók aug. 3-án már a „várkertben“ rendeznek majális, vagy augusztális! A „várkert“ a város szívében sokkal alkalmasabb hely is mulatságok megtartására, és bizonyára állandóan nyári mulatóhely is fog a kert maradni.

* **Kölcsy ünnepély** Szatmármegyében. N.-Károlyból írják, hogy Szatmárvármegye szombati rendkívüli közgyűlésében a főispán indítványára, melyet az alispán is elfogadott, elhatározta, hogy a Kölcsy születésének 100 éves fordulóját ez év aug. 8-án N.-Károlyban rendkívüli közgyűlésen megünnepeli. A közgyűlés után a szatmári Kölcsy szobor megkoszorúzása végezt Szatmárra mennék át s ott Kölcsy születésének megünnepelését Szatmár városával együttesen fogják folytatni és befejezni.

* **Batörőses lopás.** F. é. július 21-ére virradólag Kriszt Sándor koreszmáros Rákócy-utcai házába ismeretlen tettes az ablakon át behatolva s az első utcára néző szoba ajtaját betaszítva a ruhaszagránnyól 43 frt készpénzt, egy karika jegygyűrűt eltolvajlott. Az ellopott összeg 4 drb 5 frtos, 20 drb 1 frtos bankjegy, 3—4 drb 1 frtos papírpénz s 1 drb 1 frtos tallér és 33 kr. értékű ezüst pénzéből állott. A tettes nem elégedett meg ezzel, hanem behatolt az udvaron levő másik kis szobába is, honnan 9 frtot lopott el egy feltört bőrröndből. Nevezetes, hogy itt alkulesossal végezte dolgát, a kis szoba ajtaját maga után formaliter becsukva. A háziak mindannyian az ipartestület az éjjel tartott táncvigalmán voltak. A rendőrség erélyvel folytatja a nyomozást és több egyént kihallgatott már.

* **A sz.-somlyói** ifjúsági önképzőkör tagjai felkérnek, hogy szombaton, f. hó 26-án d. u. 4 órakor a kör volt helyiségében (ref. kántorlak) tartandó közgyűlésre teljes számmal megjelenni szíveskedjenek. — Tárgy: 1) Tisztségviselők választása. 2) Színelőadás rendezése. Sz.-Somlyó, 1890. július 23. A választmány.

* **A városunkban** működő adókövető bizottság f. hó 15-én bevégezte a sz.-somlyói adóhivatal kerületébe eső III-ik osztályu kereseti adó tárgyalását. A bizott-

Azok, a kik akkor velem voltak, hova lettek? Elszéldelek! Legnagyobb részük elszereződött ahhoz a nagy-nagy társasághoz, melynek korlátlan rendezője és igazgatója a jó Isten, ki a legnagyobbinak és a legkisebbnek kiosztja szerepét . . . Sok idő mult el azóta, de én elmondhatom őszintén, hogy bár fehéredő hajfürtökkel, de csak olyan gyermeki hálás szívvel borulok az édes anya keblére ma is, mint akkor.

És most fordítsuk meg a 48 at, mikor először voltam Nagy-Becskereken, 84 re, mikor szerelmem bölcsőjét másodszer kerestem föl.

Most már vasuton megyek! Repülök! Gyönyörű tavaszi, ragyogó idő. A paesírták énekelnek. A vasut töltésének mindkét oldalán mintha piros vonalat húztak volna viruló pipacs virágokból, zöld fűben. — Zöldben a piros . . . hol van a fehér szín? . . . Emlékeim átvonulnak előttem; gondolkozom . . . Fehér lepelben porlik az én akkori jegyesem! . . .

Könyes szemeim elé tűnik a távoli torony, — igen, az ott Nagy-Becskerek!

Vajjon fölismerek-e abból az időből valakit? Vagy van-e, a ki reám a régiak közül visszaemlékezik? . . .

Harminchat év! . . . Egy emberöltő!

Álmodozásomból a gőzparipa hosszúra nyújtott fütttye vert föl. Megcsendül a harang, — kiszállok.

Minő látvány! Nagy néptenger. A város előkelőségei: alispán, elnök, bíró, kapitány — még papok is voltak, élükön veres övvel egy apát-plebánus — mivelhogy ezek mai napság a színpártoló bizottságnak szintén érdemes tagjai közé tartoznának. Ünnepnap lévén, a nép is kivonult teljes díszben, persze bámulni. Éljenzés, szónoklat. Férfi hangok viharja és gyermekek kacaja; bevonulás és elhelyezkedés. Azután főispáni látogatás és reá nagy lakoma. Mert ott a délvidéki határszélien még mindig szívvel-lélekkel összetartva kell küzdeniök a nyelvért, a magyar nyelvben nemzeti színművésztünkért. Két héttel reá így — még lelkesebben — fogadták a „nemzet pacsirtáját“ Blaha Lujzánkat is.

ság működéseit, úgy hisszük, kellő világításba helyezi azon körülmény, hogy a letárgyalt 1200 és egynehány tétel közül összesen csak 11 esetben jelentettek be feltevést a felek és 4 esetben a kincstári előadó. Folyó hó 16-án átment a bizottság a sz. somlyói adótételek tárgyalására s minden valószínűség szerint e hó 24-én már az összes tételek le lesznek tárgyalva és 25-én a nyilvános számadásra kötelezett intézetek adóügyének letárgyalásával a bizottság bevégi ez évi működését. Érdekesnek találjuk az alábbiakban közölni a bizottsági tárgyalásnak községenkénti összeredményét. Bagos 277 frt 32 kr, Borzás 70 frt 92 kr, Doh 36 frt 58 kr, Kárásztelek 118 frt 85 kr, Kómer 480 frt 57 kr, Csizér 106 frt 18 kr, Boján 53 frt 25 kr, Perje 123 frt 85 kr, Bogdánháza 124 frt 17 kr, Boronamező 38 frt, Palička 24 frt 54 kr, Bagolyfalu 53 frt 45 kr, Badacson 39 frt 68 kr, Perecsen 241 frt 73 kr, Szécs 52 frt 81 kr, Kraszna 812 frt 83 kr, Györtelek 96 frt 95 kr, Hidvég 54 frt 10 kr, Sarmaság 204 frt 74 kr, Ökörítő 48 frt 39 kr, Kr.-Horvát 154 frt 14 kr, Pente ny 80 frt 65 kr, Ráton 51 frt 35 kr, Sereden 68 frt 63 kr, Ballaháza 69 frt 84 kr, Felső-Szék 65 frt 11 kr, Tótfalu 23 frt 80 kr, Tusza 38 frt 97 kr, Lees-mér 37 frt 08 kr, Somály 40 frt 62 kr, Pore 26 frt 74 kr, Márkaszék 122 frt 19 kr, Alsó-Kaznacs 67 frt 75 kr, Felső Kaznacs 42 frt 07 kr, Cserese 42 frt 13 kr, M.-Keel 131 frt 67 kr, O.-Keel 98 frt 17 kr, Keresztelek 30 frt 86 kr, Maladé 57 frt 90 kr, S. Csab 116 frt 26 kr, S.-Ujlak 55 frt 92 kr, A.-Bán 117 frt 83 kr, F.-Bán 61 frt 14 kr, Máron 36 frt 81 kr, Hosszuaszó 20 frt 30 kr, Pecsely 127 frt 60 kr, Hosszmező 20 frt 30 kr, Ilosva 167 frt 64 kr, Lomnót 92 frt 09 kr, Füzes 38 frt 19 kr, Magyar Valkó 159 frt 26 kr, Oláh-Valkó 93 frt 99 kr, Pátelek 63 frt 63 kr, Ujvágas 13 frt 80 kr, Varsola 239 frt 84 kr, Récsé 113 frt 11 kr, Nagyfulu 708 frt 87 kr, Bürgesz 37 frt 51 kr, Halmosd 114 frt 63 kr, Elyüs 61 frt 84 kr, Detrehen 73 frt 87 kr, Hármaspatak 69 frt, Zovány 388 frt 98 kr, Ipp 236 frt 97 kr, Balla 210 frt 62 kr, Bádon 23 frt, M.-Goroszó 75 frt 91 kr, Oláh Baksa 82 frt 45 kr, Gyümölcsésés 153 frt 02 kr, Jaáz 109 frt 82 kr, Magyar-Patak 47 frt 21 kr, Vár-alja 45 frt 88 kr.

* A s-ujlaki mintegy két évvel ezelőtt elkövetett gyilkosság tettese nagy valószínűséggel lépre került. A gyilkosság kinyomozásánál nagy érdeme van Székely Lehel helybeli csendőrsparancsnoknak, kit a tettesre egy korommal irt névtelen levél vezetett, melyet egy más közszéki egyén irt s a somlyói postán adott fel. A gyilkosság bűnére súlyosan terhelt bizonyítékokat gyűjtött össze az őrsvezető Meleg András s-ujlaki lakos ellen, ki a nélkül is már rovott előéletű ember s már a helybeli járásbírósg bírtonében ül. Érdekes, hogy Meleg András nejének első férje is gyilkossággal volt vádolva s midőn hat pandur bekísérte volna, hirtelen egy kutha vetette magát és belefult. Aligha a híres francia mondásnak nincs szerepe a s-ujlaki gyilkosságban is, mely mint tudva van, pénzvágtyból lett elkövetve egy öreg aszonymon, kívül Melegék rokonai viszonyban állottak.

* Szesz nagykereskedők figyelmébe. Az italmérési jövedékről szóló 1888. XXXV. t. c. némely határozmányainak kiegészítéséről szóló 1890. XXXVI. törvények 4. §-a értelmében azok, kik égetett szeszszes folyadékokkal nagyban már kereskedtek; a mennyiben ezen vállalataikat folytatni akarják, tartoztak volna az erre való engedélyért legkésőbb 1890. évi július hó 1-ig

Első föllépésem a „Női harc“-ban volt. Rá következő napon levelet kapok. A borítékából egy elsárgult, gyűrődött vers és egy reszkető kézzel teleirt papiros tűnik elém. Amaz költemény volt „Prielle Cornéliához“, a levél pedig így hangzott:

„Nagyságos asszonyom!

Tegnap este magam is szerény tanuja valék ragyogó művészi játéknak s a fogadtatásnak, melyben méltán részesült Szívemből örültem annak, mert nem minden érdek nélkül kívántam bacsos személyét látni. Nekem drága és kedves emlékem van szép nevéhez fűzve, mivel hogy *tisztelt és anyjának* hódolói közé tartoztam én is. Mások bokrétát, virágot küldnek; én küldök egy verset, melyet ereklyém között régóta őrizgetek; de úgy vélem, jobb helyre nem juttathatom, mint Nagyságodhoz, hogy láthassa, mennyire tiszteltük és szerettük egykoron a kedves művésznőt, *az én mamáját is* . . . Mély tisztelettel“ stb.

Nagyot néztem. Veszem a verset és kíváncsi mohósággal olvasom. A vége így hangzik:

„Mig koszorut tesz földre e hon, édes hazád,
Élj boldogul, — vidd el halánk, — Isten hozzád!“

Iratott: 1848-ban . . .

Elérzékenyülve olvastam többször végig a csodás iratot. Dus koszorom egy üde levélkéjét képzeltem látni az öreg betűk — és kétség kívül öreg ur — illuziójában. De hirtelen eszembe ötlött, hogy hátha valaki tréfát engedett meg magának velem s a levél írójának következő választ küldtem:

„Tisztelt Uram!

Köszönöm az érdekes emléket, de még inkább, hogy olyan sokáig őrizte. Nagyon óhajtanám Önnek személyesen megmondani, sőt bebizonyítani, hogy a gondviselés jóságát hiuság nélkül élvezem, és akár téved ön az én személyemben, akár tréfálni kíván velem, — mindenképen én magam vagyok a leányomnak az anyja s az anyámnak a leánya. — Öszinte tisztelettel“ stb.

az illetékes pénzügyi hatósághoz folyamodni. Az ezen törvény végrehajtása iránt kiadott pénzügyminiszteri utasításnak a törvény említett 4. §-ára vonatkozó rendelkezése szerint azonban az engedély iránti kérvények az illetékes pénzügyi hatósághoz f. évi július hó 31-ig nyújthatók be. Ennélfogva figyelmeztetjük a kamara kerületében levő mindazon szesz nagykereskedéssel foglalkozókat, kik üzletük tovább folytatására nézve még nem kérvényeztek, miszerint utalással a fent jelzett eltérő intézkedésekre, hivatkozással továbbá arra, hogy a szóban levő törvény és az arra vonatkozó végrehajtási utasítás a hivatalos lapnak csak f. é. július 1-én és 2-án megjelent számaiban lett közzétéve. — kérvényeket az üzlettelepökre nézve illetékes pénzügyigazgató-sághoz mielőbb nyújtsák be. Debrecen, 1890. július 3. A kereskedelmi és iparkamara.

* A bírósági végrehajtók folyó hó 26-án d. e. 10 órakor Budapesten az új városház közgyűlési termében országos értekezletet tartanak, melyen helyzetük javítása fölött fognak tanácskozni. Az országos értekezleten való részvételre az összes törvényszéki területek küldötteiként 80 bírósági végrehajtó lesz jelen

* Az aradi kiállítás augusztus elején nyílik meg a szerény folynak az előkészületek. A kiállítás az aradi és temesvári kereskedelmi és iparkamarák területét öleli fel. A kiállítás tágas téren s hozzá csatlakozó parkban a Maros partján úgy van elhelyezve, hogy az kellő közepén van a városnak s annak főteréről néhány lépésnyire menve, a kiállítás főkapuja elé jutunk. A 2000 méter tér fogadta iparcarnok négy tornyán ott leng a trikolor, a gróf Andrassy Gyula nevét viselő főteréről pedig már látható lesz a csarnok villamos reflektora. Ez iparcarnokon kívül még hat nagyobb és tíz kisebb épületből áll a kiállítás, melynek fekvése igen kedvező. A mezőgazdaság és kertészet, a bányászat és az agyagipar — a gazdasági eszközök és gépek, — a borszáti és szeszipari termékek, az erdészeti, a kocsigyártás és a méhészet külön-külön csarnokokat és pavilonokat nyertek s azok mindegyikébe gyűlnek már az aradi, aradmegyei, békési, esanádi, hunyadi, temesi, torontál- és krassó-szörénymegyei kiállítók tárgyai. Külön területen helyeztetnek el az állatkiállítások, melyekre szeptemberben kerül a sor s az ipartestületnek a kiállítással szomszédos palotája első emeletén a pótkiállítás s a művészeti és régészeti tárgyak és a szabadságharc ereiklyék kiállítása. Az utolsó csoport, a dolog természetéből folyólag országossá tétetvén, a hazai intézetek, testületek és magánosok vettek el egymással, hogy a birtokukban levő kincseket az ez alkalommal Aradra menő idegeneknek bemutassák; a szabadságharcnak sok eddig ismeretlen ereiklyéje lesz itt kiállítva, melyek kétségkívül magukra vonják a közfigyelmet. A gazdasági csarnokban négy gazdasági egylet: az aradi, a békési, a esanádi és a hunyadi mutatja be gazdag kollektiókban az ország legértékesebb termelését, a II. csoportban a nemes ére és fém, valamint a kő- és szénbányászathoz tartoznak gyűjteményei, az erdészeti pavilonban pedig a délvidek erdészetiének és fatermelésének viszonyait ismertetgetünk meg. Az egész terület villamos fényvel világítottatik s a kiállítási parkban állandóan katonai zenekar fog játszani. A kiállítást, az eddigi dispoziciók szerint Baros Gábor kereskedelemügyi miniszter augusztus 2-án nyitja meg. Ugyane napon veszi kezdetét a kereskedő ifjak országos kongresszusa, míg a méhészek országos közgyűlése augusztus 15-én, az ipartestületek kongresszusa pedig szeptember 7. és 8-án lesz megtartva. Ezenkívül több

E levélre sohasem kaptam választ, se szóban, se írásban.

Reflexio mai tárcánkhoz.

(Emlékezés Prielle Cornéliára.)

Nagy örömmel vártuk a „mi“ művésznőnk.

Az egész országé lehet az ő művészete, de a szívére egészen mi tartunk szímet.

Innen ment, innen repült ki az aranyos Nellike, az akkor még teljesen névtelen ifjú leányka, a kiről senki se sejtette, hogy neki még valamikor egy egész ország fog tapsolni s a ki ötven éves művészi pályá után egész fiatalon, aranyos Nellike gyanánt térjen vissza hozzánk.

Röpülése hasonlít a fecske röptéhez, mely át-
röppen villámgyorsan a kis patakon úgy mint a tenger vizén. szárnyával lecsap a hullámokra s gyorsan iramlík tova Nem szédül bele a vízbe, csak üdülést nyernyek szárnyai.

O is ötven év küzdelmes, de dicsőséges tengeren szárnyalt át; az évek csak üdülést, ifjúságot hoztak művészetének, de nyomai nem látszanak meg rajta. Most is a régi Aranyos Nelli ő, a ki ezelőtt ötven évvel kiröppent a kalitkából ujjazát keresni. Meg is találta azt egy ország szívében.

*

Ott ültünk a Laci bácsi nyári irodájában, a hős lombok alatt.

A jó ebéd után sem lustult el a szellem, derült ég mosolygott reánk biztatóan: a művésznő jó kedélyében.

A vendégek jó hangulatban voltak.

A piros nedv ott gyöngvözött a pohárban, a művésznő ajkáról pedig gyöngvözött a szellemes beszéd. Az ő ajkán édes csak egyszerű a magyar szó!

Ti főurak, a kik salonban a francia szónak finom nüansait bámuljátok, nem gondoltatok-e arra, mikor Prielle Cornéliát halljátok az ország első színpadán beszélni, csevegni, suttogni, a szenvedély hevével fellázadni, hogy ezt nem lehet utól érni francia nyelven sem.

Ezen gondolkoztam én, mikor Prielle Cornéliától a lugas alatt apró kedves emlékeit elcsevegni hallottam.

összejövetel és nagyobb mérvű tömeges kirándulás van tervben

* Egy 13—14 éves fiú, ki a magyar írás és olvasásban teljesen jártas, nyomdánkba gyakornokul azonnal felvétetik!

C S A R N O K.

Menyecske bosszu.

Irta: Nina.

(Folytatás)

III.

A mint Emil, a magyar legény egy alkalommal, késő ősszel kora hajnalban Nyiregyháza felé tartott az országúton, a kálói utkanyarulatnál uri hintó jött vele szemközt. Hogy ki ült a hintóban, ő nem látta, de őt megismerték. A hintóban ülő két alak mélyen be volt burkolva.

A hintóban Mira ült betakarva nagy szürke kendőbe Oldala mellett atyja, az öreg Majsny bácsi, Szabolcsmegye egyik leggazdagabb földesura, a ki fiakkere a kágyai szőlőbe utazott leányával. Mikor Mira megismerte Emilt, alig hitt szemének, hogy hát ilyen is történhetik ezen a földön, hogy Emil paraszt ruhában csatangol éjjelenként a vidéken? Hát így járna ő Vasváribá Lépes Etelekhez? Ez lehetetlen. Szerelmes lelke mást sugott neki. Itt valami titok lappang, melyet fel kell deríteni. Alig is várta, hogy haza érhesse férje urához a kágyai szőlőkből. Két nappal később két fiatal nő tanakodott a nyiregyházi főutca egyik csinos emeleti szalonjában. Összetették minden furfangjukat hogy Emil titkát megmagyarázhassák. De nem sikerült. Mira volt az egyik nő, a másik leánykori barátja Vigyázó Mariska. Velük szemben lakott Kende Emil ügyvéd.

Mira ide jött és megakarta tudni, nem vett-e észre valamit Mariska? De az nem tudott semmi nevezetést. Elmondta hát Mira, a mit Emilről felfedezett. Mivel azonban Mariska azt felelte, hogy Emil nem tart a belvárosban lovat, Mira arra kérte, lesse meg, mikor indul otthonról és ha lehet azt is, merre megy.

És Mariska csakugyan kileste a lebecsátott függönyön át, hogy Emil hány órakor távozik el az átelles házából.

Alig telt bele néhány nap és Emil titkát kiderítette a szerelmes nő, Zsuzsi szobalcánya révén, a ki elkísérte a vasuti állomás szomszédságáig Emilt, várt rá egy negyedórát s akkor látta, hogy Emil lóháton, parasztnak öltözve indul ki a portelek kapuján 10 órakor éjjel. Ennyit tudott meg itt. A többit felderítette a Mariska bátyja, a kit bele-

Egy ur (a Laci bácsi házatól) otthoniassá tette magát egészen. A fejére valami könnyű, excentricus sapkát nyomott; közel hozzá ült a direktor, (a ki azonban nem a színtalac mögött dirigál, hanem a gimnáziumban), megirigylte ezt a boldog otthonosságot, levette a sapkát (most meg nem a Sipkaszorosról van szó) a mellette ülő ur fejéről s a magáéra tette.

A direktor mellett meg a gavallér polgármester ült. Levette hát a direktor fejéről a sapkát és megkoronázta vele — Prielle Cornéliát.

Ez a sipka aztán drágú kincs kezdett lenni. Szentimrei Pista (a legideálisabb szerkesztő a világon) a főszerkesztő útján valahogy ellopta azt és észrevétlen a frakkja zsebébe csuszattatta.

Ezt észrevette a direktor, az meg szépen ki-lopta onnan és a magáéra tette.

Aztán így ment az tovább. A direktor zsebéből a Somogyi ügyvéd zsebébe, a hol már azt hittük állandóan megmarad. De biz azt onnan elnyelte a — takarékpénztár. A takarékpénztártól meg „ki-kölcsönözte“ Zsiga.

A ki abban a társaságban ült, nem mondhatja el magáról, hogy sohse lopott életében.

Szerencsére kéznél volt a járásbíró meg a rendőrkapitány, a kik aztán csupa irigységből viszáltatták azt a valódi és irigylt sipka tulajdonosnak.

A sipka azóta nagy büszkesége annak. Ha valaki oda vetődik a házhoz, büszkén mondogatja:

— Ez a sipka a Prielle Cornélia fején is volt már!

*

NB. Most jövök rá, hogy tulajdonképpen még egy szót sem írtam arról, mikép és hogyan került a mai szép tárcsa a „Szilágy-Somlyó“-ba.

Hát a mint a feketét szőrpöltük, akkor hozták a lapokat s köztük a „Hét“ akkori számát, melyben főhelyen díszelgett a művésznő szép visszaemlékezése.

Éppen jókor!

Szentimrei Pista mindjárt előszólította a főmunkatársát, (a kabátja zsebében van mindig: egy nagy olló*) és a művésznő helyes bólogatása közben azon helyt kiollózta a lapjának.

Ez a története a mai tárcánkban.

*) Tisztelt cikkíró barátom, visszaíromod magad a régi aranyos napokba, mikor még te voltál a szerkesztő? Pista.

vontak az érdekes titokba; ez elkísérte a távol csárdáig Emilt, a különös kalandhóst. Mikor Mira megtudta, hogy miről van szó, kocsiba ült Mariskával egyik délután; ki sétakocsiztak a „Hármas“ csárdáig, be is mentek tejvás címén a csárdába. Igaz, hogy tejet nem kaptak de Mira szentől szembe látta azt, a kiért őt és Etelkát Emil megcsalta és elhagyta.

Hogy mit érzett a megcsalt, a rászédett, az elhagyott Mira, azt leírni nem lehet. Egy ideig napról-napra haloványabb és sápadtabb lőn. Gyula kérdezte, hogy mi a baja, kell-e orvos, de Mira mosolyogva azt felelte, „nem kell lelkem Gyulám, csak muló baj . . . majd jobban leszek.“ És már délután jobban volt. Zsuzsi egy picit levelet vitt a postára, Gyula Bécsbe készült és Mira segített a bőrönd elrendezésénél. „Ni még ez kell, meg még ez is jó lesz. Itt van 20 zsebkendő, itt a szivar, itt a csibuk, itt az óratartó, a melyet himeztem. vidd el mind s csakhamar jőjj vissza utadból.“ Azután mikor Gyula eltávozott, láttuk, hogy mily nyugtalan volt, de a terv, melyet picit esze kifőzött, kezdett sikerülni.

Másnap délután a vasvári kastélyban is nyugtalanul járt-kelt Lépes Etelka fel-alá a szobákban, majd a kertben; szíve összeszorult, lélekzete elakadt, majd elővett egy összegyűrt levelet, melyet a nagy hárs alatti kőasztalon kisimított és újból meg újból elolvasott. És ez a finom betűkkel írt levél csakugyan furcsa levél volt. A levél így hangzott:

„Nem vagyok kegyetlen, nem okozok fájdalmat ott, a hol nem kell; de azt még sem engedő leánybüszkeségem, nem tűrhetem, hogy Emil kegyedet oly jellemtelenül megcsalja. Lessen reá holnap éjjel a „Hármas“ csárda mellett az alsó tanyán és látni fog valakit és valamit, a mit én is láttam véletlenül.“ Ismeretlen.

Tegnap volt a „Szabolcsi Közlönyben“ ez a néhány szó: „Lépes Etelka és Kende Emil jegyesek.“ És ime, ma egy oly szomorú napra kellett virradnia, mely szíve boldogságát még csak kitombolni sem engedte. Tördülés volt ez, melyet Mira küldött, mikor tegnap délelőtt Vigyázó Mariska magával hozta az új számot és figyelmeztette Mirát a hymenhirre. Együtt tervezték-e ezt is, nem tudjuk, de hogy ez is édes boszu volt, tagadhatlanul igaz . . .

Lépes Etelka találgatta, ki írhatta e sorokat, mi lehetett az, a mit az író látott, de hasztalanul törte a fejét, nem találta ki. De a bizonytalanság nem hagyott nyugtot felzaklatott lelkének. Valami sugta neki, hogy Emilt nem ok nélkül gyanúsították. És ezen érzelm hatása alatt lépett a kertbe K . . . gróf karsu leánya, Pálma, a ki vidáman oda szolt a föld nézésébe elmerült Etelkához:

„Etus már leszállott a nap, lovagoljunk ki a

mai enyhe alkonyatban, már nyergelik is a Csillagot és a Villámot.“

Etelka felrezdült, de a mint Pálmát megpillantotta, leányarca kiderült újból s azt válaszolta: „Ah, ismét lovagolunk . . . igen jó gondolat, elkísérem Pálma s ha nem sértem meg, én azt indítványozom, lovagoljunk az alsó tanyák felé.“ Pálma nevetve elfogadta a tervet, és néhány perc múlva két karsu hölgy hagyta el a vasvári kastélyt angol lovaglő öltözetben. Az esti szellő vidáman lebegtette a kalapról ide-oda szálló kék és fehér fátyolt. Pálma nem is sejtette, hogy Etus most tanulmányozni jött az alsó tanyák felé. A „Hármas“ csárda feltűnt az esti pírban és Etus még figyelmeztette Pálmát, hogy „mily regényes most a táj, vágjunk a csárda felé.“

(Folyt. köv.)

Közgazdaság.

1890. július hó 18-án tartott hetivásár forgalmi kimutatása. (Közép számítás szerint.)

				Közép ár oszt. ért	
				frt	kr.
Tiszta buza	—	—	5	60	
Kétszeres	—	—	4	80	
Rozs	—	—	4	—	
Kukorica	—	—	4	15	
Zab	—	—	2	90	
Burgonya	—	—	1	50	
Száz kilogramm szalonna	—	—	56	—	
Egy „ „	—	—	—	62	
Egy „ „ marhahus	—	—	—	30	
Egy „ „ disznóhus	—	—	—	38	
Száz „ „ só	—	—	8	24	
Egy „ „ só	—	—	—	91 ¹ / ₂	
Száz „ „ széna	—	—	4	20	
„ „ szalma	—	—	2	90	
Négy köbméter tűzifa kemény	—	—	5	—	
„ „ „ puha	—	—	4	20	
Egy liter szesz 36 fokú	—	—	—	36	
„ „ borsó	—	—	—	10	
„ „ lenese	—	—	—	12	
„ „ paszuly	—	—	—	06	

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Nagy László.

Társ-szerkesztők:

Csák Alajos és Szentimrei István.

Hirdetések.

Van szerencsém a nagyérdemű helybeli és vidéki közönség becses tudomására juttatni, hogy helyben, a Kis Bernát-féle házban, Wallerstein vendéglős helyiségében egy

norinbergi-, diszmű-, rövid- és divatárú

üzletet nyitottam.

Raktáramban kapható nők részére mindenemű csipke rüch-fűzők (miderek), nyak és ruhadisz-szallagok, kesztyűk, harisnyák, nap- és esőernyők, paszománydiszek, fishüux, valamint mindennemű pipere és illatszerek, ugyszintén urak részére cipő, kalap, nyakkendő, fehér és színes ingek, gallérok, kézelők, kesztyűk, stb., valamint mindennemű pipere- és disztárgyak, egyszersmind van szerencsém szíves figyelmét felhívni kézimunka és kézimunka kellékek raktáramra, a mennyiben üzletem ezen osztályára különös gondot fordítok.

Sok évi üzleti gyakorlat után azon kedvező helyzetben vagyok, hogy akár kül- vagy belföldi gyártmányú áruimat mindannyit a fő beszerzési forrásból szerezhetek be, mely azon reményre jogosít, hogy tisztelt vevőim igényeit úgy árban, mint minden más irányban kielégíteni fogom tudni.

Midőn még pontos és szolid kiszolgálásról biztosítom, szíves megrendelésüket kérve, — maradok

Sz.-Somlyó, 1890. július hó.

Tisztelettel:

1—1

Sámuel Elek.

Van szerencsém tisztelettel tudatni, hogy már 10 év óta fennálló üzletemhez a neutitseni, weiskircheni, bécsi és honi kész

fa- és vasbutor raktárt rendeztem be,

illetve erre belföldi és külföldi elsőrendű bútorgyáro-aktól képviselőiséget Szilágymegye és vidékére vettem át, midőn erről van szerencsém tudatni, szívesen meghívom a T. vevő közönséget, szükség esetén rendelményeit nálam megtenni. Butorszövegek garnitúrokhoz legnagyobb választéku minta colectióim vannak rendelkezésre; elvállalok szilárd munkával ellátott butorokra berendezéseket, háló, ebédlő és szalon szobákhoz, kávéházak, nyaralók, fürdők, stbre.

Az árukat direkt első forrásból, a gyárból küldetem meg kívánság szerint, vagy helybeli raktáramból vehetők át; a fizetések megegyezések mellett hitelidőre, vagy részlet lefizetés mellett is történhetnek. Készpénzfizetésnél pénztári engedményt nyújtok, mely vétel összegétől függ: vidéki vagy távolabbi városokra a minta colectióit szívesen beküldöm, valamint költségkiszámítással is szolgállok; kívánság esetén megbízottamat a minta-colectió bemutatása végett s költség-zámítás megtételére szívesen küldöm; megjegyzem, hogy butor behúzó kelméket legdivatosabb Jute, rips, gobelin, selyem, arany szövés, bársony, plüsch és zsenillenbe méter számra is szolgállok és ebből egy nagy minta colectióval rendelkezem.

A butorok kiállítása úgy minőségben, mint művészi kivitelben kifogástalan s azok jóságáért a gyárosaim régi jó hírneve, nagy kiviteli képessége garantíroz s nemcsak versenyképes olcsóbb árak, mint sok nagyvárosi, de a munka művészi kiállítása és tartósága felülmúlja ezeket. Megjegyzem továbbá, hogy ugy olcsóság tekintetében, mint művészi és massív kiállításra nézve felülmúl sok nagyvárosi bútorgyárosok készítményeit, és azon nagy előnye van a tisztelt megrendelőnek, hogy minden egyes darab butorokról személyes meggyőződést szerezhet anélkül, hogy erre előleget is adna. Gyárosaim nem hirdetik magukat, de szükségök sines reá, mert gyárosaim csakis kereskedők által képviseltek magukat. — Nádbutorokról és székekről, valamint zongora, cimbalom, vas pénzszekrények és varrógépekről külön gyári árak.

Vaspénztárak 50 frttól feljebb, varrógépek 24 frttól feljebb, zongorák 280 frttól feljebb, — nádszékek 2 — 10 frtig, — garnitúrák 60 — 700 frtig, — pulitíros siffon darabja 20 — 150 frtig, — pulitíros ágyak darabja 10 — 75 frtig, — pulitíros kredenc darabja 20 — 175 frtig, — pulitíros mosdó asztal darabja 15 — 75 frtig, — consol tükör márvánnyal, darabja 20 — 240 frtig, — író asztal darabja 10 — 120 frtig és még magasabb árak mellett is, ében fából, gyöngyház, elefánt-ont vagy más értékesebb berakásokkal és művészi faragványokkal. — Szíves megrendelésüket kérve, — ajánlom magamat,

FÁBRY JÓZSEF,

városház- és színházzal szemben Szilág-Somlyón.

Egy félszázad óta hírneves és elismert teljesen ártalmatlan szépítő gyógyszer, mely fiatal, üde színt kölcsönöz, az archórt minden kiütésektől óvja. — Egyedül valódi dr. Schihuvsky-féle **archenőcs, mosdóvíz, szappan**, gyors és kitűnő hatásának bizonyult be szeplő, májfolt és minden bőrkiütések ellen. Postai szétküldés naponta az ország minden részébe szállítatik. — Egy nagy tégely valódi 75 kr, egy kis tégely 40 kr, egy darab szappan 60 kr. — Raktár FÁBRY JÓZSEF divatárú és illatszerek üzletében Szilág-Somlyón, városház és színházzal szemben. 10 -12